

Kijk ook op:
www.spekkieensproet.nl
www.ploegsma.nl

AVI E4

ISBN 978 90 216 7833 7 / NUR 287

© Tekst: Vivian den Hollander 2018

‘De man met de hoed’ en ‘De verdwenen spekkies’ verschenen eerder in *Spekkie en Sproet, slimme speurders* en *‘Spekkie en Sproet, speurders in spanning’*; voor dit boek werden de verhalen geheel herschreven naar AVI E4

© Illustraties: Juliette de Wit 2008, 2018

Vormgeving omslag: Joen Design, Wormer

Vormgeving binnenwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2018

Alle rechten voorbehouden.

Inhoud

Een vreemde zaak

- 1 Het huis 7
- 2 Nelson 12
- 3 Geritsel 17
- 4 Geen vragen meer 22
- 5 De boomhut 27
- 6 Op zoek naar sporen 32
- 7 Vreemde zaken 38
- 8 De bal 42
- 9 Opgelost! 46

De man met de hoed

- 1 Met de trein 53
- 2 Haast 56
- 3 Te laat 61
- 4 Mario 64
- 5 Een ontdekking 67
- 6 De achtervolging 71
- 7 Kippenvel 78
- 8 Politie 82
- 9 De code 87



De verdwenen spekkies

- 1 Een enge hond 95
- 2 Straf 99
- 3 Verdachte sporen 104
- 4 Het plan 109
- 5 Bang 114
- 6 Oscar 118
- 7 Het bewijs 122
- 8 Tottie 126
- 9 Worst 131





Een vreemde zaak



I Het huis

Het is woensdagmiddag.
Sproet loopt over straat,
samen met Spekkie.
Hij heeft een voetbal bij zich.
Af en toe geeft hij er een tikje tegen.
'Zullen we naar het trapveld gaan?'
stelt hij voor.
'Dan kun je zien hoe hard ik schiet.'
Spekkie aarzelt.
Ze is goed in rennen en klimmen.
Van lezen houdt ze ook.
Maar voetballen...
Liever zou ze iets spannends doen.
Zoals iemand stiekem achtervolgen.
Dat zag ze een keer op tv.
'Zullen we anders eerst...' begint ze.
Ze maakt haar zin niet af.
Er rijdt een politie-auto langs.
'Zo, die gaat hard,' grinnikt Sproet.
'Die agent mag wel oppassen.
Straks krijgt hij nog een bekeuring.'

‘Behalve...’ zegt Spekkie,
‘als er iets aan de hand is.
Dan moet de politie juist hard rijden.’
Ze kijkt de auto na.
‘Hé, zag ik dat goed?
Volgens mij zit mijn neef achter het stuur.’
Sproet zet zijn voet op de bal.
‘Je bedoelt Nelson?’
Spekkie knikt.
‘Hij werkt al een maand bij de politie.
Kom mee.
Ik wil weten of hij het is.’
Ze rennen de straat uit.
Daarna slaan ze een hoek om.
Verderop staat de politie-auto.



Hij wacht bij een stoplicht.
Als het licht groen is,
slaat de auto rechts af.
'Die halen we nooit meer in!'
Spekkie kijkt teleurgesteld.
'Wel als we door het park gaan,' zegt Sproet.
'Dan snijden we een stuk af.
Ik kom hier vaker,
want mijn tante woont vlakbij.'
Ze trekken een sprintje.
En komen in een buurt met grote huizen.
Helaas zien ze de auto niet meer.
'Toch te laat,' zegt Spekkie sip.
Ze wil terug gaan.
Maar Sproet zegt: 'Wacht!
Volgens mij zie ik de politie-auto.
Aan het eind van de straat,
op die oprijlaan.'
Ze gaan er snel heen.
Als ze dichterbij komen,
zien ze het huis pas.
Het is wit, met een rieten dak.
Er ligt een grote tuin omheen.
Spekkie knippert even met haar ogen.
'Wauw,' fluistert ze.
'Dat is een mooie villa.'



‘En zie je dat grasveld!’ zegt Sproet.
‘Daar zou ik graag een balletje trappen.’
Spekkie hoort het amper.
Ze heeft Nelson ontdekt.
Hij belt aan bij het huis,
samen met een andere agent.
Een vrouw met grijs haar doet open.
‘Het is heel, héél erg,’ zegt ze overstuur.
‘Mijn mooie ring is verdwenen.
Hij lag er vanmorgen nog.
Nu is hij opeens weg.
En er is meer aan de hand.
U moet snel iets doen!’
‘Daarom zijn wij hier, mevrouw.’
De collega van Nelson praat rustig.
‘Mogen we even binnen komen?
We willen wat vragen stellen.’
‘Natuurlijk,’ zegt de vrouw.
Als de agenten in de gang staan,
sluit ze haastig de deur.
Alsof ze bang is dat er
nog meer verdwijnt.

